

Sygn. akt: III AUa 1760/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski (spr.)

SSO del. Beata Michalska

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **W. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji W. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt: VIII U 213/11;

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi radcy prawnemu Z. S. (1) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

Sygn. akt III AUa 1760/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 stycznia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił W. D. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udokumentował wymaganego co najmniej 20 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego, gdyż łącznie wykazał 16 lat i 14 dni tych okresów. Do stażu pracy nie zaliczono wnioskodawcy:

- dnia 3 kwietnia 1983 roku, tj. dnia niepłatnej nieobecności w pracy,
- okresu od dnia 1 lipca 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1977 roku z powodu braku zgłoszenia do ubezpieczenia,
- okresu od dnia 17 kwietnia 1957 roku do dnia 16 lutego 1959 roku i okresu od dnia 1 marca 1978 roku do dnia 15 listopada 1982 roku w związku z niepotwierdzeniem zatrudnienia.

W. D. decyzję organu rentowego uznał za krzywdzącą i w dniu 7 lutego 2011 roku złożył odwołanie. Wskazał, że nie zgadza się z wyliczonym przez ZUS stażem pracy

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lutego 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 14 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w punkcie 1. oddalił odwołanie, zaś w punkcie 2 przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego Z. S. (1) – prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego przy ul. (...) kwotę 110,00 złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej W. D. przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło na tle następującego stanu faktycznego: Wnioskodawca W. D. urodził się w dniu (...) roku. Wniosek o emeryturę złożył w dniu 17 listopada 2010 roku.

W okresie od dnia 2 lutego 1948 roku do dnia 20 stycznia 1951 roku pracował w Wytwórni (...). Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

Od dnia 8 lutego 1951 roku do dnia 1 marca 1951 roku W. D. był zatrudniony w (...) Fabryce (...). Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 1951 roku w sprawie IV K 113/51 Sądu Wojewódzkiego dla m. Łodzi w Ł. IV Wydziału Karnego W. D. został skazany na karę pozbawienia wolności. Skarżący odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 21 marca 1951 roku do dnia 21 grudnia 1952 roku w Zakładzie Karnym (...) J..

W okresie przypadającym na odbywanie kary W. D. pracował jako osadzony w Kopalni (...) w K..

W okresie od dnia 27 stycznia 1953 roku do dnia 16 kwietnia 1957 roku wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...). Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W czasie powyższego zatrudnienia wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową od dnia 19 października 1954 roku do dnia 26 lutego 1955 roku.

W okresie od dnia 17 kwietnia 1957 roku do dnia 16 lutego 1959 roku wnioskodawca pracował u W. A. w zakładzie - (...) i Blacharstwo w Ł.. Zajmował się naprawą chłodziarek oraz wykonywaniem schowków do gazet. Z tego tytułu skarżący nie został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych.

Od dnia 18 lutego 1959 roku do dnia 23 maja 1959 roku W. D. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W okresie od dnia 22 czerwca 1959 roku do dnia 24 czerwca 1959 roku skarżący pracował w (...) Zakładach (...). Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W okresie od dnia 26 czerwca 1959 roku do dnia 14 listopada 1962 roku wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

Wnioskodawca w okresie od dnia 15 listopada 1962 roku do dnia 20 maja 1963 roku pracował w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W okresie od dnia 5 stycznia 1968 roku do dnia 30 marca 1968 roku wnioskodawca odbywał ćwiczenia wojskowe. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

Od dnia 2 listopada 1972 roku do dnia 11 sierpnia 1973 roku W. D. był zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy w Ł.. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W okresie od dnia 11 maja 1973 roku do dnia 19 kwietnia 1975 roku W. D. przebywał w Areszcie Śledczym w P.. W czasie odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od dnia 5 grudnia 1973 roku do dnia 31 sierpnia 1974 roku wykonywał

odpłatnie prace zlecone w Zakładzie Karnym nr (...) w Ł. w wymiarze pełnego etatu, a od dnia 17 września 1974 roku do dnia 19 kwietnia 1975 roku wykonywał te prace nieodpłatnie w Areszcie Śledczym w P. w wymiarze pełnego etatu. Powyższe okresy zostały zaliczone przez organ rentowy do stażu pracy wnioskodawcy jako okresy składkowe.

Wnioskodawca w okresie od dnia 6 maja 1975 roku do dnia 31 maja 1976 roku pracował w (...) Usługowej Spółdzielni Pracy. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 marca 1978 roku był zatrudniony w Zakładzie (...) w N. i z tego tytułu był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych. Za okres od dnia 1 września 1977 roku do dnia 28 lutego 1978 roku zostały odprowadzone składki i ten okres został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy.

W powyższym okresie wnioskodawca pracował jako mechanik, spawacz i był jedynym pracownikiem Z. S. (2).

Skarżący zajmował się spawalnictwem, wykonywał roboty blacharskie, mechaniczne, dorabiał kątowniki, cięgła, linki, zajmował się pedałami hamulcowymi i remontami samochodów, w ramach których wymontowywał chłodnice i robił blacharkę. Zdarzało się, że wnioskodawca pracował po godzinach.

W kolejnym okresie od dnia 3 stycznia 1983 roku do dnia 2 kwietnia 1983 roku oraz od dnia 4 kwietnia 1983 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku wnioskodawca był zatrudniony w Państwowej Wyższej Szkole (...) w Ł.. Okres ten został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy z wyjątkiem dnia 3 kwietnia 1983 roku - jako dnia nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.

W okresie od dnia 10 sierpnia 1992 roku do dnia 9 lipca 1996 roku oraz od dnia 12 lipca 1996 roku do dnia 23 czerwca 1998 roku wnioskodawca był zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy staż pracy w wymiarze 16 lat i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne. W ocenie Sądu wnioskodawca nie wykazał minimalnego wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych, które uprawniałyby go do świadczenia emerytalnego. Sąd kolejno przeanalizował zgłoszone przez wnioskodawcę okresy zatrudnienia przez pryzmat zeznań powołanych świadków oraz zgromadzonej dokumentacji osobowej. W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Kopalni (...) w K. od 1 kwietnia 1951 roku do 31 grudnia 1952 roku dochodząc do przekonania, że ubezpieczony nie wykazał w jakim konkretnie okresie i wymiarze w czasie osadzenia w Zakładzie Karnym w J. faktycznie wykonywał pracę, jakkolwiek wykazał niewątpliwie, iż pracę taką wykonywał. Brak dokumentacji określającej daty początku i końca zatrudnienia, jak również wymiaru czasu pracy nie pozwala jednak do zaliczenia tego okresu do stażu pracy ubezpieczonego zważywszy nadto, iż powołani świadkowie S. C. oraz H. W. zeznali, że w spornym czasie nie pracowali razem z wnioskodawcą i jedynie pośrednio posiadają wiedzę od skarżącego, że w latach 1951-1953 pracował w ramach osadzenia w Kopalni (...) w K..

Odnosząc się do zaliczenia wnioskodawcy do stażu ubezpieczeniowego okresu przebywania w Areszcie Śledczym w P. od 11 maja 1973 roku do 19 kwietnia 1975 roku Sąd wskazał, że z informacji uzyskanych z jednostek penitencjarnych wynika, iż w czasie odbywania kary pozbawienia wolności wnioskodawca pracował jedynie w okresach: od 5 grudnia 1973 roku do 31 sierpnia 1974 roku oraz od 17 września 1974 roku do 19 kwietnia 1975 roku. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że powyższe okresy zostały zaliczone przez organ rentowy do stażu pracy wnioskodawcy jako okresy składkowe, a zatem w tym zakresie roszczenie wnioskodawcy należy uznać za zaspokojone.

Sąd przeanalizował także zasadność żądania wnioskodawcy co do zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) od 1 lipca 1977 roku do 15 listopada 1982 roku. Na okoliczność powyższego zatrudnienia ubezpieczony przedłożył świadectwo pracy z 15 listopada 1982 roku poświadczające jego zatrudnienie u wyżej wymienionego pracodawcy od 1 lipca 1977 roku do 15 listopada 1982 roku, którego wiarygodność została zakwestionowana przez Sąd Okręgowy. W ocenie Sądu świadectwo to zostało wystawione w okresie późniejszym niż wskazywałaby na to data jego

wystawienia. Dokument ten bowiem w swojej treści, oprócz stwierdzenia okresu zatrudnienia skarżącego, zawiera w punkcie 6 miejsce na informacje o otrzymaniu odszkodowania w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia z art. 36¹ k.p. oraz zawiera pouczenie o możliwości wystąpienia przez pracownika do kierownika zakładu pracy o sprostowanie tego świadectwa w trybie art. 97 § 2¹ k.p. w sytuacji, gdy wyżej wymienione przepisy zostały wprowadzone do kodeksu pracy dopiero z dniem 1 maja 1989 roku. W ocenie Sądu pierwszej instancji nasuwają się uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości okoliczności zaświadczonych w przedmiotowym świadectwie pracy, w tym także dotyczących okresu zatrudnienia skarżącego od 1 lipca 1977 roku do 15 listopada 1982 roku, których to wątpliwości nie wyjaśniają zeznania świadków: M. B., Z. K. oraz W. S.. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że początkowa data zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych, to jest 1 września 1977 roku pokrywa się z datą początku zatrudnienia wskazaną w legitymacji ubezpieczeniowej. Natomiast w związku z tym, że kolejna data odnotowana w tym dokumencie dotyczy wypowiedzenia warunków płacy, jako datę końcową zatrudnienia wnioskodawcy Sąd przyjął datę 22 marca 1978 roku. W konsekwencji Sąd zaliczył do stażu ubezpieczeniowego W. D. okres zatrudnienia w Zakładzie (...) od 1 września 1977 roku do 22 marca 1978 roku.

Sąd przeanalizował również pod kątem możliwości zaliczenia do stażu wnioskodawcy okres od dnia 17 kwietnia 1957 roku do 16 lutego 1959 roku, kiedy to wnioskodawca miał być zatrudniony u W. A. w zakładzie – (...) i Blacharstwo w Ł.. Sąd okręgowy podkreślił, że zeznania świadków nie wskazują kategorycznie dat zatrudnienia wnioskodawcy. Jednocześnie z uwagi na fakt, że wnioskodawca powoływał się na zeznania nieżyjącego już świadka R. O. złożone w sprawie o sygn. akt VIII U 1648/97, w której to sprawie Sąd ustalił, iż W. D. był zatrudniony w warsztacie Blacharskim w okresie od 1957 do 1958 roku, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie zaliczył ubezpieczonemu wnioskowany okres do stażu pracy.

Sąd pierwszej instancji konkludował, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury, gdyż nie legitymuje się 20-letnim stażem pracy, gdyż wykazał jedynie 18 lat, 2 miesiące i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Łodzi, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył W. D. w drodze apelacji w części oddalającej jego odwołanie, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię a szczególności art. 28 w związku z art. 27 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z poz. zm.) przez przyjęcie, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury albowiem nie udowodnił przepracowanie w RP 20 lat pracy, pomimo istnienia dowodów przeciwnych a w szczególności dokumentów i zeznań świadków, które pośrednio wskazują, że przepracował on łącznie w RP ponad 20 lat,
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że ubezpieczony nie udowodnił okresów pracy w Kopalni (...) w K. od dnia 1.04.1951 r. do 31.12.1952r., gdzie pracował jako skazany oraz od dnia 1.07.1977r. do dnia 31.08.1977 i od dnia 23.03.1977r. do dnia 15.11.1982r. w Zakładzie (...) w N. i nie zaliczenie ich do ogólnego stażu pracy,
3. istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik wydanego wyroku przez pominięcie przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy dowodu z przesłuchania świadka C. P., pominiętego na wskutek zniesienia postępowania postanowieniem z dnia 3 listopada 2011 r. pomimo podjętych w późniejszym okresie uchwał Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2012r. sygn. III UZP 3/11, niepubl. oraz z dnia 9 lutego 2012r, sygn. I UZP 10/11, w których Sąd Najwyższy orzekł, że pracownik ZUS niebędący radcą prawnym, zatrudniony w oddziale Zakładu, może być pełnomocnikiem tego oddziału w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zgodnie z art. 87 § 2 zdanie drugie,
4. obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie dyrektyw płynących z zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i arbitralny przez nie zaliczenie do ogólnego

stażu pracy okresów zatrudnienia od dnia 1.04.1951 r. do 31.12.1952r. jako osadzony w Kopalni (...) w K. oraz od dnia 1.07.1977r. do dnia 31.08.1977 i od dnia 23.03.1977r. do dnia 15.11.1982r. w Zakładzie (...) w N., co min. jest sprzeczne z powszechnie przyjętym i aprobowanym stanowiskiem judykatury, tj. art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, zeznaniami ubezpieczonego, zeznaniami świadków oraz zebraną w sprawie dokumentacją, z których jednoznacznie wynika, że ubezpieczony w spornym okresie pracował u w/w pracodawców.

Wskazując na te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej odwołanie i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według stawki 150% wynagrodzenia określonego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 2002r. lub przyznanie ich ze Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego w Łodzi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wskazał, że zeznania powołanych świadków potwierdzają sporne okresy zatrudnienia wnioskodawcy. Odnośnie zakwestionowanego świadectwa pracy wnioskodawca przyznaje, że zostało ono wystawione w terminie późniejszym, a to w związku z żądaniem ZUS, który domagał się wystawienia takiego dokumentu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie odnosi skutku, gdyż rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując je jako własne do rozpoznania sprawy na etapie postępowania apelacyjnego, jak również ocenę dowodów przeprowadzoną przez ten Sąd i ocenę materialno-prawną roszczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest trafny wywiedziony przez skarżącego zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c., poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów. Zważyć należy, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Wbrew opinii apelującego zebrany w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji materiał dowodowy nie pozwala na zaliczenie wnioskodawcy do stażu ubezpieczeniowego okresu od 1 kwietnia 1951 roku do 31 grudnia 1952 roku, od 11 maja 1973 roku do 4 grudnia 1973 roku i od 1 września 1974 roku do 16 września 1974 roku w Zakładach Karnych, jak również od 1 lipca 1977 roku do 31 sierpnia 1977 roku i od 23 marca 1987 roku do 15 listopada 1982 roku w Zakładzie (...) w N. z uwagi na fakt, że powołania świadkowie nie potrafili w sposób jednoznaczny wskazać ram czasowych poszczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego, a brak jest dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy za wskazane okresy. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy było bardzo szczegółowe. Sąd ten przeprowadził dowód z zeznań świadków wnioskowanych przez W. D., jak również zwrócił się do instytucji archiwizujących celem uzyskania dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego. Sąd szczegółowo przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy wskazując powody zakwestionowania świadectwa pracy z 15 listopada 1982 roku, jak również braku możliwości ustalenia spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy na podstawie zeznań świadków. Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że staż pracy ubezpieczonego nie może być ustalony na podstawie nieprecyzyjnych zeznań świadków, którzy zeznali jedynie, że widzieli wnioskodawcę w pracy, natomiast nie potrafili wskazać konkretnie, w jakim okresie czasu świadczył on pracę u poszczególnych pracodawców. Odnośnie świadectwa pracy z 15 listopada 1982 roku Sąd wskazał przekonujące powody, dla których zakwestionował

jego wiarygodność. Nie są natomiast przekonujące twierdzenia apelacji, że świadectwo to w istocie zostało wystawione w okresie późniejszym, jednak przyczyną było żądanie organu rentowego dostarczenia takiego dokumentu. ZUS z pewnością nie żądał od ubezpieczonego dostarczenia dokumenty, w którym były zawarte nieprawdziwe informacje. Wystawić świadectwo pracy może pracodawca, ewentualnie jego następca prawny, na podstawie dokumentacji osobowej pracownika. W razie potrzeby podmioty te mogą również skorygować świadectwo pracy, przy czym jako datę korekty przyjmuje się rzeczywisty czas jej dokonania. Natomiast antydatowanie dokumentu niewątpliwie rzutuje na jego moc dowodową, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodu z przesłuchania świadka C. P. zwrócić należy apelującemu uwagę, że na rozprawie w dniu 3 listopada 2011 roku cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań tegoż świadka. Z tego też powodu Sąd pierwszej instancji nie ustosunkował się do jego zeznań w uzasadnieniu orzeczenia.

Skoro zatem z prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 20-letnim okresem składkowym i nieskładkowym to bezzasadne są zarzuty skarżącego o naruszeniu przez ten Sąd przepisów prawa materialnego i w konsekwencji nieprzyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury. Cytowany przez Sąd pierwszej instancji przepis art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zmianami) jako przesłankę przyznania prawa do świadczenia emerytalnego dla mężczyzny urodzonego przed 1 stycznia 1949 roku wymienia co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy, której to przesłanki wnioskodawca nie spełnia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi, działając na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

Sąd przyznał od Skarbu Państwa radcy prawnemu Z. S. (1) kwotę 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji na podstawie § 2 ust. 3 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku poz. 490).